Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26152
Copyright: Admont, Benediktinerstift

sed odorē suū dederīt ut ostenderet in esse unicuiq;
animę uim possibilitatis ⁊ arbitrii libertatē. qua pos
sit agere omē qd bonū ē. S; quia hoc naturę bonū.
p uanitatis occasione deceptū t adignauia t adle
uitā fuerat in flexu. ubi p gratiam reparatur. ac p docti
nā ubi di restituit. odorē reddit illi sine dubio q̄m
p mnr condnor inoleuerat. s; peccati culpa subtraxerat.
Possunt aut ac uires t uinęę intellegi uirtutes celestes
⁊ anglice. q̄ hominib; largiunt odorē suū. idē doctrinę
⁊ institutionis bonū. quo instruunt ac imbuunt ani
mas donec ad pfectionē ueniant. ac incipiant capaces
fieri di. sic apls ad hebreos scribens dic. nonne omes sunt
ministeriales spē. ad ministeriū missi. ppter eos qui
hereditatē capiunt salutis. Et ido ab ipsis dicunt
qsi p mū florē ac odorē bonorū capere homines. ip
sos q̄ fructus uitis abeo speraire qui dic. non biba de ge
neratione uitis hui. donec biba illud uobiscū no
uū in regno patris mei. Illi q̄ pfecti fructus ab ipso
sperandi st. intua q̄ ac ut ita dicam pficiendi suaui
tas. potē a celestib; uirtutib; ministrari. uel certe p
eos q̄ dicebant. qa xpi bon odor sum in omi loco.
S; Alio m possum ad huc intellegere hec q̄ habent
in manib. ut dicam uelut pphetia q̄nda uideri ad
ecclam facta. p quā uocet ad remissiones futuras. ac.